

Οι ύαινες της ΤΙΝΑ και ο "υπαρκτός" σοσιαλισμός – Του συνάδελφου Δημήτρη Γιακωβάκη

Το τέλος του 20ού και οι αρχές του 21ου αιώνα σηματοδεύτηκαν από την προσπάθεια επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος σε όλο τον κόσμο, αλλά και την προσπάθεια να παρουσιαστεί ως μονόδρομος για το παρόν και μέλλον της ανθρωπότητας. Όπως όμως έχει αποδειχθεί επανειλημμένα στη διάρκεια της ιστορίας, οι όποιες αναφορές σε «μονοδρόμους», «μονοκρατορίες» και απουσία εναλλακτικών, δεν μπορεί βέβαια παρά να είναι ένα κατασκευασμένο αφήγημα που ουσιαστικά αποτελεί το περιτύλιγμα για τα κίνητρα όσων επωφελούνται από την παγίωση αυτών των αντιλήψεων...

Τίποτα δεν είναι μη αναστρέψιμο και τα πάντα μπορούν να αλλάξουν, να μετασχηματιστούν, να αναδιοργανωθούν, να αναδημιουργηθούν ριζικά, εφόσον το επιτρέψουν οι συνθήκες και οι πολλαπλοί παράγοντες που επηρεάζουν την εξέλιξη της ανθρωπότητας και των κοινωνιών που την απαρτίζουν.

Ο **συνάδελφος Δημήτρης Γιακωβάκης** (καταστήματα οδού Λαγκαδά Θεσσαλονίκης, οδού Ιπποκράτους, Μοσχάτου και Διεύθυνση Επιθεώρησης), μας αποκαλύπτει για δεύτερη φορά (μετά το... εντυπωσιακό ντεμπούτο του στην ιστοσελίδα μας, βλ. [εδώ](#)) τη συγγραφική του ικανότητα και μας αναλύει ότι υπάρχουν

εναλλακτικές απέναντι στον άκρατο νεοφιλελευθερισμό και συγκεκριμένα για το σοσιαλισμό που μετά από την κρίση που πέρασε στο τέλος του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», αναγεννάται από τις στάχτες του με σημαντική εστία την παγκοσμίως πλέον γνωστή προσπάθεια των Ζαπατίστας στην πολιτεία Τσιάπας του Μεξικού.

Οι ύαινες της ΤΙΝΑ και ο “υπαρκτός” σοσιαλισμός

ΤΙΝΑ

θα μπορούσε να αφορά τη γιαγιά, ροκ σταρ, Tina Turner σύμβολο των αγώνων της γυναικείας χειραφέτησης, που πάλεψε ενάντια στην πατριαρχία και νίκησε ή το έργο του Γάλλου συγγραφέα Σιμόν Γκρανζά, που εξηγεί τον τρόπο που τα αρκτικόλεξα CDS, CDO κ.ά. σχεδιάστηκαν έτσι ώστε να εγγυώνται διαρκή κέρδη στους εμπνευστές τους.

Αλλά και όταν έρχεται η κρίση, όταν κάποιοι καταρρέουν αλλά άλλοι διασώζονται γιατί ήταν πολύ μεγάλοι, πάλι αυτοί κερδίζουν στοχεύοντας πια τα ίδια τα κράτη και αφαιρώντας τις σημαντικότερες μορφές άσκησης εθνικής κυριαρχίας.

Είναι όμως και το ακρωνύμιο T.I.N.A., που προκύπτει από τη γνωστή έκφραση-πολιτικό σλόγκαν **There is no alternative (Δεν υπάρχει εναλλακτική λύση-άλλη επιλογή)**, που κηρύχθηκε από τη σιδηρά κυρία της “διεθνούς” του νεοφιλελευθερισμού Μάργκαρετ Θάτσερ, αμέσως μετά την παταγώδη κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, την περίοδο 1989-91, προκειμένου να στηριχθούν οι επιλογές των εκφραστών του νεοφιλελευθερισμού, τα τελευταία περίπου 50 χρόνια, για πλήρη απορρύθμιση και την κυριαρχία των αγορών σ’ όλες τις εκφάνσεις της οικονομικής και κοινωνικής

δραστηριότητας με τη συγκέντρωση περισσότερης εξουσίας στην εξουσία και περισσότερης αθλιότητας στην αθλιότητα.

Από κοντά και ο Άντονι Γκίντενς, ο αποκαλούμενος γκουρού του Τόνι Μπλερ και του New Labour, που το 1998 αποφαινόταν ότι “κανένας δεν έχει πια άλλη εναλλακτική λύση” εκτός από τον καπιταλισμό.

Αλίμονό μας αν οι δηλώσεις αυτές επιβεβαιώνονταν, αν δηλαδή η ανθρωπότητα δεν έχει άλλη επιλογή από τη σύγχρονη βαρβαρότητα, που βιώνουμε ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια.

Πράγματι, η αριστερά σχεδόν παντού στον κόσμο – υπάρχουν και ορισμένες εξαιρέσεις – δυσκολεύεται να πείσει τις κοινωνίες και ιδιαίτερα τα μη προνομιούχα στρώματα, που θεωρητικά είναι και το ακροατήριό της, ότι έχει επεξεργαστεί το κοινωνικό μοντέλο που θα αντικαταστήσει τον καπιταλισμό.

Οι εύηχες γενικότητες περί δημοκρατίας, ισότητας, ελευθερίας, δικαιοσύνης και η απέχθεια για το υπάρχον σύστημα δεν αρκούν για να προσελκύσουν τις μάζες.

Έχει κλονιστεί η άποψη ότι ο σοσιαλισμός είναι ιστορική αναγκαιότητα και κάποια στιγμή θα έρθει είτε με μεταρρύθμιση, είτε με επανάσταση. Τα σοσιαλιστικά καθεστώτα κατέρρευσαν και έδωσαν τη θέση τους στον επελαύνοντα καπιταλισμό.

Στην Κίνα μάλιστα ο κομμουνισμός έγινε το λίκνο της πιο θεαματικής καπιταλιστικής εκτόξευσης.

Γεννάται, όμως, το ερώτημα: **Τα καθεστώτα του υπαρκτού σοσιαλισμού, που εξαφανίστηκαν το 1989-91, ήταν σοσιαλιστικά; Είναι η σημερινή Κίνα κομμουνιστική;**

Κατά τον Μπράνκο Μιλάνοβιτς (συγγραφέας του ενδιαφέροντος βιβλίου “Καπιταλισμός χωρίς αντίπαλο”) τα ουσιώδη χαρακτηριστικά του – η μη ιδιωτική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και ο κεντρικός έλεγχος των οικονομικών αποφάσεων – ήταν σε πλήρη συμφωνία με την παραδοσιακή, συμπεριλαμβανομένης

και εκείνης του Μαρξ, αντίληψη για τον σοσιαλισμό.

Όμως ο Μαρξ δεν είπε μόνον αυτά για τον σοσιαλισμό, αλλά είπε και πολλά άλλα εξαιρετικά, σημαντικά και ουσιώδη και βέβαια δεν μπορούσε να φανταστεί ότι αυτό **το μόρφωμα του κρατικομονοπωλιακού, γραφειοκρατικού και δεσποτικού καπιταλισμού (έτσι το έχουν περιγράψει πολλοί μαρξιστές)** θα τον τοποθετούσε ως προμετωπίδα και θα τον χρησιμοποιούσε ως άλλοθι για να δικαιολογήσει τις εγκληματικές πρακτικές του.

Ούτε βέβαια πρέπει να ξεχνάμε ότι εγκαίρως είχαν εκφράσει τις ισχυρές αντιρρήσεις τους και προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο εκφυλισμού του και για την εκτροπή της επανάστασης πολλοί σύγχρονοι του Λένιν και του Τρότσκι (από τον Κάουτσκι και την “κόκκινη” Λούξεμπουργκ μέχρι την αναρχική Γκόλντμαν), που δυστυχώς επαληθεύτηκαν και συνέβη **η βεβήλωση του σοσιαλιστικού ιδεώδους.**

Ενάντια στον “παγκόσμιο πόλεμο”, που εξαπολύεται σε όλη την ανθρωπότητα από τη διεθνή του τρόμου, που αντιπροσωπεύει ο νεοφιλελευθερισμός και οι εκφραστές του (**λέγε ύαινες της ΤΙΝΑ**) οφείλουμε να υψώσουμε τη διεθνή της ελπίδας.

Την ενότητα – πέρα από σύνορα, γλώσσες, χρώματα, κουλτούρες, φύλα, στρατηγικές και σκέψεις – όλων εκείνων που προτιμούν ζωντανή την ανθρωπότητα και αγωνίζονται για τις ανθρώπινες αξίες της δημοκρατίας, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

Οι πρώτοι σπόροι της διεθνούς της ελπίδας έχουν ήδη σπαρεί στην πρώτη ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ, που πραγματοποιήθηκε το 1996 στη ζούγκλα Λακαντόνα του Τσιάπας στο Μεξικό με τη συμμετοχή ακτιβιστών από 42 χώρες, ύστερα από πρόσκληση και με την οργανωτική φροντίδα των εγχώριων Ζαπατίστας.

Η τελική διακήρυξη της συνάντησης έθεσε τις βάσεις για το παγκόσμιο αντι-νεοφιλελεύθερο κίνημα των επόμενων χρόνων, αναγγέλλοντας τη δημιουργία ενός διηπειρωτικού δικτύου αντίστασης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Πηγές: Άρθρα της εφημερίδος των συντακτών